

EDERLANDSE POLITIE ACADEMIE
APELDOORN

ARRESTATIETEAM ALS ONDERDEEL
VAN DE POLITIEORGANISATIE

Samenvatting scriptie

C.F.H. Breen

juni 1980

INLEIDING

De titel van deze skriptie is afgeleid van de volgende probleemstelling: "Is een arrestatieteam als onderdeel van de politie-organisatie gewenst?"

Over het arrestatieteam is tot op heden zeer weinig gepubliceerd. Hier en daar kan men publicaties vinden rond een arrestatie-situatie. De acties van een arrestatieteam in Breukelen en Polsbroek zijn daar treffende voorbeelden van.

Om een analyse te kunnen maken van de verschillende opvattingen heb ik de briefwisselingen tussen de politieke-, justitiële- en politionele instanties bestudeerd. Daarnaast heb ik algemene opvattingen en verschijnselen getracht te herleiden naar de problematiek rond het arrestatieteam. In concreto heb ik allereerst een onderzoek ingesteld naar de wordingsgeschiedenis van het arrestatieteam. Daarna heb ik o.a. een analyse ingesteld naar de rechtvaardiging van het geweld, de huidige opvattingen met betrekking tot de taken van het arrestatieteam en de functie-eisen te stellen aan het in te zetten personeel. Tenslotte behandel ik de huidige - en de naar mijn mening wenselijke - organisatievorm.

Historische benadering.

In dit gedeelte behandel ik het ontstaan van het arrestatieteam. Met betrekking tot dit facet heb ik een interview gehad met de vroegere Algemeen Inspecteur van het Korps Rijkspolitie en oud-districtscommandant, de heer Rehorst. Hij was het die in reactie op de escalatie van de ontwikkelingen van de harde criminaliteit in 1968 oordeelde dat een aantal politiemensen zich moest bekwamen in het arresteren van gevaarlijke verdachten. Dit oordeel kwam tot stand door de aanmerkelijke problemen welke de arrestatie van gevaarlijke verdachten met zich meebracht. Als oorzaken hiervoor kunnen o.a. worden genoemd de achtergrond en opleiding van de individuele politie-ambtenaar. De heer Rehorst die noch de Algemene Inspectie, noch het Ministerie van Justitie op de hoogte had gebracht van zijn plannen, hanteerde vier selectiecriteria om aan de juiste mensen te komen.

- het hebben van saamhorigheidsgevoel;
- een sportmentaliteit bezitten;
- het toetreden tot het arrestatieteam moet gebeuren op vrijwillige basis;
- het gezin moet achter de keuze staan.

De training en opleiding bestond voor een groot deel uit het aanleren van verschillende zelfverdedigings- en vechtechnieken, het op peil brengen van de conditie en het verhogen van de schietvaardigheid.

Op 1 februari 1973 kreeg de formatie van het arrestatieteam haar officiële beslag met een sterkte van 12 man. De taak welke het team meekreeg was het arresteren van gevaarlijke verdachten.

Analyse van de taken van het arrestatieteam.

De taken van een arrestatieteam moeten worden gedestilleerd uit het takenpakket van de politie waarbij in ogenschouw wordt genomen, de bedoeling van deze eenheden, namelijk om een zo goed mogelijk antwoord te vinden op de meest harde en gevaarlijke verschijningsvormen van de criminaliteit. Deze bedoeling geeft al aan dat de taken van het arrestatieteam vallen onder de noemer "daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde", als genoemd in art. 28 van de Politiewet. A priori heeft zij geen enkele taak op het gebied van de hulpverlening. De werkgroep arrestatieteams, een onderdeel van de Recherche Advies Commissie, formuleert in een verslag van 1977 over haar werkzaamheden, naast de hoofdtaak, het planmatig verrichten van gevaarlijke aanhoudingen, een zevental neventaken:

- aanhouding van criminelen in samenwerking met observatieteams;
- aanhouding in samenwerking met de Mobiele Eenheid in relsituaties;
- aanhouding bij voorzienbare ongeregelheden en geweldplegingen op sportvelden, in bussen, trams, treinen e.d.
- opsporing en aanhouding van personen die ter aanhouding gesignaleerd staan en van wie grove aantasting van de rechtsorde is te verwachten;
- beveiliging van personen;
- beveiliging van bijzondere rechtszittingen;
- assistentie aan observatieteams.

In de politieke arena is van het door de Recherche Advies Commissie voorgestelde takenpakket niet veel overgebleven. De Minister van Justitie formuleerde de taak van een arrestatieteam in zijn brief van 27 februari 1979 aan de Algemene Inspectie van het Korps Rijkspolitie dan ook als volgt: "Met nadruk wil ik stellen, dat deze teams als zodanig uitsluitend mogen worden ingezet bij acties ten aanzien van gevaarlijke criminelen, met name tegen hen, van wie kan worden verwacht dat zij bij arrestatie verzet zullen plegen en voor incidentele beveiligingsopdrachten". De Minister van Binnenlandse Zaken en de Algemeen Inspecteur hebben zich in woorden van gelijke strekking geuit.

Is voor het uitvoeren van genoemde taken een arrestatieteam nodig?

De verruwing van de criminaliteit of termen van gelijke strekking worden genoemd door de verschillende instanties die zich hebben uitgesproken over de problematiek rond het arrestatieteam, zoals daar zijn de Ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken, de Recherche Advies Commissie en de Politiebond.

Verruwing van criminaliteit definiëer ik als volgt:

"Een naar aantal en aard, respectievelijk verhoging en verharding van het aantal begane misdrijven van één soort".

Dat de criminaliteit in Nederland stijgt, blijkt uit de kerncijfers van de criminele politieke statistiek samengesteld door het Centrale Bureau voor de Statistiek en een onderzoek dat prof. mr. J. van Bemmelen heeft uitgevoerd. Dat er sprake is van verharding van de criminaliteit, heb ik duidelijk willen maken aan de hand van drie onderzoeksobjecten:

1. Criminele overvallen.
2. Illegaal vuurwapenbezit.
3. Terroristische activiteiten.

In 1965 vormde de overval op de AMRO-bank in Tilburg het begin van een in de loop der jaren tot bedenkelijke proporties uitgroeïende reeks overvallen.

In 1979 werden 607 overvallen geregistreerd; een absurde stijging van 189 ten opzichte van 1978.

Ook het aantal doden en gewonden die bij de overvallen waren te betreuren, is spectaculair gestegen.

Uit een onderzoek, ingesteld door Kriminaldirektor Günther Bauer van 154 overvallen in de deelstaat Nordrhein-Westfalen, bleek dat slechts 11 overvallen eindigden in een aanhouding op heterdaad.

Uit het voorgaande blijkt dat, gezien de tendens naar meer overvallen per jaar en het veelvuldiger gebruik maken van vuurwapens, alsmede het percentage aanhoudingen op heterdaad, het aandeel van de planmatige aanhouding al dan niet door een arrestatieteam, groot kan zijn.

De vraag of het illegale vuurwapenbezit in zijn algemeenheid is gestegen, is zeer moeilijk te beantwoorden. De hoeveelheid inbeslaggenomen vuurwapens is zozeer afhankelijk van het aantal bestede man-uren, dat het nauwelijks als criterium voor het illegale vuurwapenbezit kan dienen, maar slechts te beschouwen is als een indicatie dat het aantal inbeslaggenomen vuurwapens stijgt, blijkt uit statistieken samengesteld door de Centrale Recherche Informatiedienst. Het door de terroristen aangewende geweld is met name van belang door de aard van de door hen gekozen middelen.

De hausse van terroristische activiteiten begon voor Nederland in 1966 doordat enkele Zuid-Molukkers door middel van molotov-cocktails brand stichtten in de Indonesische Ambassade te Den Haag. Daarna werd het Nederlandse volk opgeschrikt door aanslagen gepleegd door leden van Duitse en Arabische terroristische organisaties.

Ook leden van radicale Nederlandse groeperingen pleegden grove misdaden vanuit een politiek oogpunt ter realisatie van een door hen gesteld doel.

De vraag dient gesteld te worden of de op zich juist gebleken argumenten van de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken voldoende zijn om over te gaan tot formatie van een arrestatieteam.

Afgeleid van kenmerken welke zich in zijn algemeenheid voordoen bij specialisatie, kom ik tot de formulering van een aantal argumenten pro en contra het arrestatieteam.

Argumenten pro arrestatieteam.

Voor een overzichtelijke rubricering heb ik in het kader van deze samenvatting een onderscheid gemaakt in drie categorieën:

1. Voor de overheid en haar relatie tot het publiek.
Het moment waarop de inzet van militaire eenheden in het kader van de criminaliteitsbestrijding overwogen dient te worden, kan worden verlegd.
De overheid heeft namelijk in de vorm van het arrestatieteam een middel in handen waarvan zij weet dat het toepassen van geweld aan dit middel is toevertrouwd. Door het aantal teams beperkt te houden, kan een goede grip en een goed inzicht blijven bestaan in de interne processen, waardoor een betere motivatie van beslissingen kan worden bereikt.
Door het inzetten van relatief kleine eenheden, welke inzet is gebaseerd op snelheid en verrassing, kan de kans op escalatie van een conflict worden verkleind, waardoor de relatie overheid/politie-publiek niet onnodig wordt geschaad.
2. Voor de politie.
Door de selectie en training van personeelsleden wordt een team verkregen, waarvan de leden snel, doch een juist oordeel kunnen vormen, opdat fouten vermeden kunnen worden. De veiligheid van de politie-ambtenaar en de effectiviteit van de criminaliteitsbestrijding wordt hierdoor in zijn algemeenheid verhoogd. Door de concentratie van ervaring en een afgewogen verhouding tussen opleiding en inzetmogelijkheden kan de hoeveelheid werk op meer efficiënte wijze worden afgehandeld.
Tevens wordt rekening gehouden met het voorkomen van meer gevaarlijke omstandigheden, zonder dat de gehele organisatie daar op wordt afgestemd.
3. Voor het publiek (derden)
  - a. De leden van deze teams zijn zodanig opgeleid dat zij de gewelddmiddelen volkomen beheersen. Zij worden geacht, zoals iedere politie-ambtenaar, en getraind om niet meer geweld uit te oefenen dan strikt noodzakelijk is. Te maken fouten, welke in het nadeel werken van derden, zijn dan ook tot een minimum beperkt.
  - b. Omdat door het formeren van een arrestatieteam direkter kan worden ingegrepen, blijven gevaarlijke criminelen minder lang op vrije voeten. Dit betekent een verhoging van de indirecte veiligheid.

Argumenten contra arrestatieteam.

Ook hier hanteer ik de bij de argumenten pro arrestatieteam genoemde onderscheiding.

1. Voor de overheid en haar relatie tot het publiek.
Als argument tegen wordt wel genoemd dat door de inzet van dergelijke gespecialiseerde eenheden een verharding optreedt van het politie-optreden. Naar mijn mening echter wordt een flexibel apparaat ingezet zonder dat onnodig geweld gebruikt wordt, ook al wordt er gezegd dat derge-

lijke eenheden verzelfstandigen en bij de betreffende politie-ambtenaar een normverschuiving plaatsvindt.

2. Voor de politie.

- Een negatief gevolg van het formeren van het arrestatieteam kan zijn, dat de politie-ambtenaar belast met de reguliere politiezorg, waaronder ook het aanhouden van verdachten moet worden begrepen, "arrestatieschuw" wordt, wat taakverarming tot gevolg heeft.
- Van de leden van het team wordt een (te) grote emotionele flexibiliteit gevergd, door hen enerzijds regulier politiewerk op te dragen en anderzijds hen intensief bezig te laten zijn met een taak waarvan een grote emotionele druk uitgaat. Ook op de gezinsleden komt een grote mentale druk te liggen.

3. Voor het publiek (derden).

Het is niet ondenkbaar dat het overheidshandelen vertechnocratiseert. Dat wil zeggen: het gevaar bestaat dat de burger teveel als object gezien wordt en ondergeschikt gemaakt wordt aan de technische aanpak.

De argumenten pro en contra het arrestatieteam heb ik niet in extenso in deze samenvatting opgenomen.

De hier en in de skriptie genoemde argumenten afwegende, kom ik tot de conclusie, dat de argumenten pro arrestatieteam prevaleren boven de argumenten contra arrestatieteam. Dit mede als gevolg van het feit dat enkele argumenten contra het arrestatieteam kunnen worden geminimaliseerd door het toepassen van een gewijzigde organisatievorm. Wel dient de taakstelling van het arrestatieteam nader omschreven te worden.

Eigen visie met betrekking tot de taakstelling.

Tot de taakstelling van een arrestatieteam behoren naar mijn mening te worden gerekend:

1. Aanhoudingen van verdachten indien aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.
2. Beveiliging van personen indien aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

Deze voorwaarden zal ik hieronder invullen.

ad 1. Het eerste type aanhouding is reeds eerder ter sprake gekomen bij de behandeling van de verschillende visies op de taakstelling, namelijk het arresteren van vuurgevaarlijke verdachten.

Het tweede type aanhouding is de technisch- en/of tactisch gecompliceerde aanhouding.

Aan het begrip "vuurgevaarlijke verdachte" zijn twee facetten verbonden:

- het vuurwapenbezit van de verdachte;
- het vuurwapengebruik door de verdachte tegen de politie of anderen.

Noch in de literatuur, noch in de ambtelijke stukken wordt aandacht geschonken aan een verdere specificatie van deze onlosmakelijk met elkaar verbonden facetten.

Mijns inziens moet voor de inzetbaarheid van het arrestatieteam aan twee eisen voldaan worden.

Voor wat betreft het vermoeden dat de verdachte een vuurwapen voorhanden heeft, moet art. 27 van het Wetboek van Strafvordering van toepassing zijn.

De tweede eis is dat er gesproken kan worden van een verwachting dat de verdachte zich met vuurwapengeweld zal verzetten.

Het zal duidelijk zijn dat niet van iedere verdachte die een vuurwapen bezit, gezegd kan worden dat hij vuurgevaarlijk is.

Ik onderscheid 2 wijzen van benadering:

A. De negatieve interpretatie.

Hierbij wordt uitgegaan van de stelregel dat indien er aan de eerste voorwaarde is voldaan, de verdachte a priori vuurgevaarlijk is, indien er geen gronden zijn om aan te nemen dat de verdachte zich niet zal verzetten met behulp van vuurwapengeweld.

B. De positieve interpretatie.

Hierbij wordt uitgegaan van de stelregel dat er behalve voldaan moet worden aan de eerste voorwaarde, er gronden aanwezig moeten zijn om aan te nemen dat de verdachte zich bij aanhouding zal verzetten door middel van vuurwapengeweld.

De tweede interpretatiemethode lijkt mij de enige juiste.

Als factoren die een rol kunnen spelen bij de beslissing over het al dan niet inzetten van een arrestatieteam kunnen worden genoemd:

1. Aard van het delict waarvoor de verdachte aangehouden moet worden.
2. Aard van de verdachte (fysieke bouw en opleiding in vechtsporten)
3. De antecedenten van de verdachte.
4. De tijdsduur tussen de geregistreerde antecedenten.
5. Gegevens betreffende de verdachte, verstrekt door criminele inlichtingendiensten.

Het tweede type aanhouding: de technisch/taktisch gecompliceerde aanhouding.

Hierbij kan met name gedacht worden aan aanhoudingen in samenwerking met observatieteams.

Deze observatieteams werken bijvoorbeeld met afwijkende verbindingsapparatuur. Ook in de personele sfeer kan de samenwerking tussen het arrestatieteam en het observatieteam veel problemen oplossen.

Een voorbeeld moge dit duidelijk maken.

Bij een eventuele heroïne-transactie is het vaak onmogelijk de plaats van transactie van te voren vast te stellen. Het is naar mijn mening onverantwoord af te wachten wat men aan plaatselijk politiepersoneel en materieel ter beschikking krijgt.

De informatieverstrekking door middel van een voorbespreking wordt erg problematisch, zo niet onmogelijk.

ad 2. Ten aanzien van de beveiligingstaak onderscheid ik drie soorten:

1. Objektbewaking.
2. Statische beveiliging.
3. Dynamische beveiliging.

Deze driedeling is gecreëerd om een goede en evenwichtige inzet van zowel personeel als materieel te bereiken.

Objektbewaking.

De objektbewaking, waaronder ik versta het nauwlettend toezicht houden, is naar mijn mening als afgeronde taakstelling geen taak voor de reguliere politie, maar dient te worden overgedragen aan een speciaal daarvoor geïnstitutionaliseerde organisatie.

Statische beveiliging.

De taak van de personeelsleden belast met de statische beveiliging, is het signaleren van een dreigende actie gericht tegen de te beschermen persoon of zijn goed, alsmede het onverwijld reageren en de actie voorkomen dan wel de actie in het beginstadium te stoppen. Gelet op de middelen die de politie ter beschikking staan en de risico's verbonden aan de statische beveiliging, zou ik deze vorm van beveiliging als een politietaak willen blijven zien.

Dynamische beveiliging.

De taakstelling met betrekking tot de dynamische beveiliging is identiek aan die van de statische beveiliging. Echter, de uitvoering van genoemde taak verschilt wezenlijk. De kwetsbaarheid van de persoon is door zijn mobiliteit veel groter. Tevens is door de steeds wisselende situatie het beschermen en eventueel evacueren moeilijk. Komt men tot het besluit een persoon dynamisch te beveiligen, dan heeft dit zowel personele als materiële konsekventies. De personeelsleden zullen zich diverse vaardigheden eigen dienen te maken en uitgerust dienen te worden met op de taak afgestemd materieel. Om deze redenen wil ik de dynamische beveiliging als taak aanduiden voor het arrestatieteam, als zijnde het meest geschikte orgaan.

De beslissing welke vorm van beveiliging toegepast moet worden is afhankelijk van de gevaarzetting. Deze beslissing dient gebaseerd te worden op een konstante informatiestroom welke ingebracht dient te worden in de evaluatiedriehoek die de Minister van Justitie van advies dient.

Deze evaluatiedriehoek bestaat uit:

- Directeur-Generaal van het Ministerie van Justitie;
- Hoofd Binnenlandse Veiligheidsdienst;
- Directeur-Generaal van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

- Incidenteel kan een functionaris van het Ministerie van Buitenlandse Zaken in het overleg worden betrokken, indien de te beschermen persoon een buitenlandse autoriteit betreft.

De beveiligingsopdracht dient, gelet op de mogelijke konsekwenties, te worden gegeven door de Minister van Justitie. Afhankelijk van de gevaarzetting onderscheid ik zes fasen, welke een uitkomst kunnen zijn van het overleg:

- Fase 6: In deze laagste fase wordt volstaan met bewaking van het betreffende object op ongeregelde tijden.
- Fase 5: De objectbewaking vindt continue plaats.
- Fase 4: Naast de objectbewaking wordt de betreffende persoon in incidentele gevallen dynamisch begeleid.
- Fase 3: Indien de persoon aanwezig is, vindt statische beveiliging plaats.
- Fase 2: In deze fase wordt het object continue statisch beveiligd.
- Fase 1: Naast de bij fase 2 behorende maatregel wordt de te beschermen persoon dynamisch beveiligd.

De graad van gevaarzetting geeft aan welk risico men loopt als potentieel slachtoffer.

Traditioneel bepaald in dit licht zijn o.a.: het Staatshoofd, het hoofd van de regering.

Actueel bepaald: de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie, voorzitter van het FNV, een directeur van een multi-national.

De verantwoordelijkheden ten aanzien van de te beschermen personen en objecten dienen echter duidelijk te worden geregeld.

De functie-eisen welke gesteld moeten worden aan de leden van het arrestatieteam kunnen worden onderverdeeld in fysieke- en mentale eisen.

Op beide gebieden dienen de adspirantleden een keuring te ondergaan.

Organisatie.

De huidige situatie is dat enkele gemeentelijke politiekorpsen en het korps Rijkspolitie er ieder voor zich arrestatieteams op na houden. Gelet op de taakopdracht welke primair van justitiële aard is, zijn de arrestatieteams ondergebracht in de justitiële dienst dan wel functioneren zij als een stafonderdeel.

Uitgangspunt is dat er op afroep over een eenheid van vier man moet kunnen worden beschikt.

Bij het korps Rijkspolitie is de organisatievorm zodanig dat er in ieder ressort een team aanwezig is, waarbij ieder district een sectie levert, met uitzondering van district Den Haag waar 2 secties in de organisatie zijn opgenomen.

In ieder ressort is een "leidinggevend" district ingesteld.

Momenteel zijn slechts enkele secties, elk bestaande uit een sectiecommandant en zes sectieleden, operationeel.

Gezien het feit dat niet alle korpsen een eigen arrestatieteam kunnen/mogen vormen, impliceert dat een sluitende bijstandsregeling tot stand gebracht moet worden. Momenteel wordt de bijstandsregeling geregeld met toepassing van artikel 50 van de Politiewet.

Deze regeling is echter zeer inefficiënt, wat leidt tot het frustreren hiervan, hetgeen een adequate controle niet ten goede komt.

Wenselijke organisatievorm.

Een waarborg voor een adequate controle zou ik mede in willen brengen in de organisatievorm door deze eenheden te sorteren binnen de Basisregeling Regionale Samenwerking Politie.

De Basisregeling Regionale Samenwerking Politie voorziet in een algemeen kader voor samenwerking tussen de gemeentelijke politiekorpsen en het korps Rijkspolitie op gebieden die zich daarvoor lenen. Deze regeling voorziet onder andere in de vorming van 22 regio's en de instelling van 11 provinciale begeleidingsorganen en politiecommissies.

Met het brengen van het arrestatieteam binnen de Basisregeling Regionale Samenwerking Politie zijn verschillende voordelen verbonden:

- eenheid in taakuitoefening in de verscheidene politiekorpsen;
- onderlinge assistentie zal door nauwer contact binnen de regio soepel verlopen;
- betere planning mogelijk;
- het efficiënt kunnen werken door korte aanrijtijden.

Ik zou echter de band tussen het Openbaar Ministerie en het arrestatieteam organisatorisch willen verstevigen gezien het feit dat het arrestatieteam onder de primaire verantwoordelijkheid van het ministerie van Justitie valt.

Gezien het bovenstaande zou ik dan ook willen pleiten voor het indelen van de regionale arrestatie-eenheden in een ressortelijk team. Dit heeft, naast de verstevigde band, nog andere voordelen:

- a. De interressortelijke bijstand kan door middel van een "staande bijstandsregeling" effectief worden uitgevoerd. In regio's waar minder werkaanbod is, met name de regio's in het noorden van het land, kan worden volstaan met kleine eenheden, die zodanig geassisteerd worden door eenheden van hetzelfde team, dat tot een goede taakuitoefening kan worden gekomen, in gevallen dat dit noodzakelijk is.
- b. Het aantal arrestatieteams kan beperkt worden gehouden, waarbij het samenbrengen van (dure) apparatuur en te combineren potentieel een rol speelt.
- c. Binnen het ressort kan een spreiding van werk tussen de verschillende arrestatieteams plaatsvinden.

In deze samenwerkings- en organisatievorm kan naar mijn mening een goed evenwicht tot stand worden gebracht tussen de controle op het instituut arrestatieteam en de slagvaardigheid van het optreden.

De beslissing over de inzet van het arrestatieteam wil ik leggen bij de politieke bevoegde autoriteit in casu het Hoofd Justitiële Dienst of de korpschef of diens plaatsvervanger. Eén dezer genoemde personen informeert de (hoofd)officier van Justitie, die zijn machtiging moet geven voor inzet. Indien de (hoofd)officier zijn machtiging verleent, informeert hij de betreffende teamcommandant.

De actie wordt dan in gezamenlijk overleg tussen de ter plaatse verantwoordelijke autoriteiten en de teamcommandant uitgevoerd. Indien, naar het oordeel van de (hoofd)officier van Justitie, de actie tevens de openbare orde betreft, informeert hij de burgemeester van de gemeente waar de actie plaatsvindt.

Slotwoord.

Gezien de in de scriptie naar voren gekomen argumenten pro en contra het arrestatieteam als onderdeel van de politieorganisatie, ben ik van mening dat de argumenten pro zwaarder wegen als de argumenten contra het arrestatieteam. Het instellen van opnieuw een specialisme binnen de politieorganisatie lijkt in te druisen tegen de huidige tendens, waarin sociale beheersing en despecialisatie kernwoorden zijn.

Aangezien vuurwapengeweld ook in onze samenleving voorkomt en zal blijven voorkomen, zullen wij soms worden gedwongen geweld met geweld te keren. De politie, diezelfde politie, zal ook moeten optreden tegen zware criminaliteit. Zij zal daarop afdoende voorbereid moeten zijn.